

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **A. J. B.**
bytem X
zastoupen Mgr. Zdeňkem Burdou, advokátem
sídlem Lecnínová 3033/7, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2022, č. j. OAM-362-24/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. V této věci soud posuzoval, zda žalobce, opakovaně odsouzený za páčání úmyslné trestné činnosti, některé i ve zkušební době po předchozím odsouzení, páčající přestupkovou činnost a řádně neplnící povinné odvody z podnikatelské činnosti, závažným způsobem narušoval veřejný pořádek tak, aby mu mohl být žalovaným zrušen přechodný pobyt občana EU na území ČR podle 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění ke dni 3. 2. 2022 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2022, č. j. OAM-362-24/ZR-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný výrokem I podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušil žalobci přechodný pobyt občana Evropské unie a výrokem II podle § 87d odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí a udělil mu výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
3. Žalobce nikterak nespороval skutková zjištění žalovaného o pěti odsouzeních žalobce, jimiž žalovaný odůvodnil v napadeném rozhodnutí (srov. str. 1 až 3 napadeného rozhodnutí) svůj závěr, že žalobce se na území České republiky opakovaně dopustil úmyslné trestné činnosti, za niž byl pravomocně odsouzen:
 - a) Trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 3. 7. 2013, sp. zn. 27 TM 16/2013, který nabyt právní moci dne 12. 9. 2013, byl žalobce jako mladistvý odsouzen k úhrnnému trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců za provinění ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku spáchané ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 téhož zákona v jednočinném souběhu s proviněním výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto úmyslného trestného činu se dopustil žalobce tak, že dne 19. 3. 2012 opakovaně fyzicky napadl poškozeného s úmyslem mu ublížit na zdraví a veřejně a na místě veřejnosti přístupném se dopustil výtržnosti tím, že napadl jiného.
 - b) Trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 13. 5. 2014, sp. zn. 8 T 39/2014, který nabyt právní moci dne 7. 6. 2014, byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu veřejně prospěšných prací a propadnutí věci pro spáchaní přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku v souběhu s přečinem nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 téhož zákona. Tohoto úmyslného trestného činu se žalobce dne 29. 3. 2014 dopustil tak, že opětovně na místě veřejnosti přístupném napadl jiného a jinému vyhrožoval usmrcením vyhazovacím nožem.
 - c) Rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 7. 2021, sp. zn. 8 T 14/2021, který nabyt právní mocí dne 14. 7. 2021, byl žalobce odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců s podmíněným odkladem výkonu uloženého trestu podmíněně na zkušební dobu v trvání 3 roků za současného stanovení dohledu za spáchaní (ve spolupachatelství) přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 téhož zákona a přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 téhož zákona. Tohoto úmyslného trestného činu se žalobce dopustil dne 3. 5. 2020 tak, že společným úmyslným jednáním s jinou osobou jiného násilím a pohrůzkou násilí nutil, aby něco konal, neoprávněně vnikl do obydlí jiného v úmyslu trestný čin spáchat a dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně ublížil na

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zdraví.

- d) Rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 8 T 83/2021, který nabyt právní moci dne 20. 10. 2021, byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců s podmíněným odkladem výkonu uloženého trestu na zkušební dobu v trvání 40 měsíců, za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto úmyslného trestného činu se žalobce v dubnu 2020 dopustil tak, že neoprávněně jinému prodal omamnou a psychotropní látku.
- e) Rozsudkem Okresního soudu Rokycany ze dne 17. 5. 2022, č. j. 2 T 12/2022-64, který nabyt právní moci dne 5. 9. 2022, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2022, č. j. 6 To 133/2022-89, byl žalobce odsouzen k peněžitému trestu a trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců za spáchání pokračujícího přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Tohoto úmyslného trestného činu se žalobce dne 19. 12. 2021 dopustil tak, že vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.
4. Závěr, že žalobce opakovaně závažně narušil veřejný pořádek, podle odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. jeho str. 4 až 6) vyplývá vzhledem k podkladům rozhodnutí z pěti odsouzení žalobce, souhrnu jeho úmyslné trestné činnosti a vyhodnocení informací o žalobci. Chování žalobce podle žalovaného představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky, zájmu na ochraně veřejného pořádku a ochraně většinové společnosti. Žalobce se ze svého prvního odsouzení v roce 2013 neponaučil a ani nadále nerespektoval platné zákony a opakovaně páchal úmyslnou trestnou činnost. Úmyslná trestná činnost žalobce zahrnovala celou škálu protiprávního jednání včetně neoprávněného nakládání s psychotropní látkou, vydírání, ublížení na zdraví, výtržností a řízení vozidla pod vlivem omamné a psychotropní látky. Žalobce se podle žalovaného k právním hodnotám chráněným v ČR staví negativně a svým jednáním narušuje veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, především na ochraně zdraví a mravní výchovy dětí. Přísný postup vůči drogovým deliktům je vysoce žádoucí, vzhledem k neustále se zvyšujícímu rozsahu užívání návykových látek, které způsobuje obrovské škody a má ničivý dopad na společnost, především na mladistvé. Průvodní trestná činnost spojená s užíváním návykových látek kromě toho vede k závažnému ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Zavrženíhodné jednání žalobce dosahuje vysoké intenzity, zasahuje do práv a svobod druhých, tím, že je dokonce i v součinnosti s jiným pachatelem napadá. Žalobce byl navíc ve třech případech pravomocně sankcionován za přestupek. Žalobce má i splatné nedoplatky na povinných odvodech z podnikatelské činnosti a neplní tak řádně zákonem stanovené povinnosti. Žalobce byl v několika případech řešen policií a správními orgány pro další úmyslnou protiprávní činnost (viz písemnosti č. j. OAM-362-14,15,16 a 17/ZR-2022). Žalovaný připustil, že v případě dvou trestů sice platila fikce neodsouzení z důvodu osvědčení se, nicméně v daném případě se neposuzovala trestní zachovalost cizince, kterou stejně žalobce nesplňoval s ohledem na další pravomocná odsouzení, ale posuzovalo se jeho chování během pobytu v ČR. Institut zahlazení odsouzení neslouží k zahlazení všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince, nýbrž důsledkem uvedené fikce je, že ve výpisu z Rejstříku trestů se zahlazené odsouzení neuvádí a občan není povinen uvádět zahlazené odsouzení či zmiňovat se o své trestné činnosti při přijímání do zaměstnání ani

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

při jiných příležitostech. Žalovaný proto k zahrazeným odsouzením přihlížel za účelem zjištění stupně integrace žalobce do společnosti a posouzení výchovného účinku trestů na chování žalobce. Žalovaný poukázal na to, že žalobce páchal trestnou činnost ve zkušební době, tedy předchozí podmíněčná odsouzení ho od další trestné činnosti neodradila. Ve veřejném zájmu podle žalovaného není, aby na území České republiky měl povolen přechodný pobyt cizinec, který spáchal několik trestných činů, navíc násilné povahy (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí).

5. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále zabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (srov. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Na jedné straně posuzoval veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaný vzal do úvahy, že žalobce pobývá v České republice od roku 2008 a jeho doklad o uděleném potvrzení o přechodném pobytu je platný do 11. 5. 2026. Žalobce je svobodný a bezdětný. Na území pobývá žalobcova matka, bratr a dvě sestry. Žalobce však s nimi nesdílí společnou domácnost. Všichni rodinní příslušníci žalobce jsou občané Polska a jsou držitelé povolení k trvalému pobytu. Žalobce v České republice nevlastní žádnou nemovitost ani nepředložil žádné skutečnosti osvědčující, že pobyt na území je pro něho důležitý a zrušení potvrzení o přechodném pobytu občana Evropské unie by mělo nepřiměřený dopad do jeho rodinných poměrů. Žalovaný poukázal na to, že napadené rozhodnutí nebrání žalobci v návštěvách přátel a známých v České republice, neboť může jakožto občan EU pobývat v České republice i bez potvrzení o přechodném pobytu. Napadené rozhodnutí žalobci nestanovilo zákaz pobytu na území. Napadeným rozhodnutím dojde pouze k odebrání výhod z titulu pobytu, ale nedojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, protože žalobce může v České republice pracovat a pobývat i nadále. Délku pobytu nelze považovat za důvod nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný přihlédl i k tomu, že ze zprávy PMS vyplynulo, že žalobce plní podmínky dohledu (návštěvy probačního úředníka), kdy však toto není schopno vyvrátit závěr o závažném narušení veřejného pořádku. Žalobce podniká na základě živnostenského oprávnění ve stavebnictví, kdy podle žalovaného nejde o natolik speciální pracovní činnost, která by byla vázána toliko na území České republiky. Vzhledem k tomu, že zrušení pobytu nezamezuje žalobci v přístupu na trh práce ani mu nijak nebrání v zaměstnání, nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřiměřené ani z ekonomického hlediska. Žalobce se neintegroval do většinové společnosti, protože nedodržoval zákony České republiky. Pokud žalobce sám zpřetrhal vazby na zemi původu, je to důsledkem jeho osobního rozhodnutí.
6. Žalovaný zdůraznil (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí), že napadeným rozhodnutím byl zrušen žalobci přechodný pobyt a žalobce jako občan členského státu Evropské unie nemá vysloven zákaz pobytu na území a zrušením přechodného pobytu nedojde k zákazu dalšího možného pobytu žalobce v České republice ani se mu nezamezuje v přístupu na český trh práce. Vydané rozhodnutí je přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Žalobce si mohl a měl být vědom při páchání úmyslné trestné činnosti veškerých možných důsledků včetně v rovině zákona o pobytu cizinců.

II.

Žalobní body

7. V prvním žalobním bodě (poslední tři odstavce části III žaloby) žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nevysvětlil, proč měl být žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

závažným způsobem narušen veřejný pořádek, neboť kromě odsouzení za trestný čin v podstatě neuvedl ničeho. Žalobce poukázal na to, že nikoli každé porušení veřejného pořádku je závažné a jeho porušení nebylo závažného charakteru. Podle žalobce správní orgány vyložily pojem *závažného narušení veřejného pořádku* svévolně a široce.

8. V dalším žalobním bodě (poslední věta části VI žaloby) žalobce namítl, že i soud mu dal k jeho poslednímu trestněprávnímu prohrěšku šanci a prodloužil mu zkušební dobu a nenařídil mu nepodmíněný výkon trestu odnětí svobody.
9. V posledním žalobním bodě (první tři věty části V žaloby) žalobce namítl, že se žalovaný vůbec nevypořádal s tím, že žalobce odmalička s rodiči bydlí na území, má zde veškerou rodinu a zázemí, vykonává zde práci a v Polsku téměř nikoho blízkého nemá. Žalobce poukázal na to, že je občanem EU.
10. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k rozhodnutí.
11. Soud nerekapituloval další části žaloby, neboť žaloba ve zbývajících částech neobsahovala žádné žalobní body.
12. Podle § 71 odst. 1 písm. d) musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
13. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, konstatoval: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.*“ Skutkové a právní důvody tvrzené nezákonnosti však musí být vymezeny konkrétně. V rozsudku ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009-74, Nejvyšší správní soud totiž konstatoval: „*Obsahuje-li žaloba pouze obecné tvrzení, že správní řízení o odvolání trpělo vadami ovlivňujícími výrok napadeného rozhodnutí, nejedná se o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nebo v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005–58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl: „*Ličení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“
14. Soud vzal do úvahy zákonné a soudní praxi vyložené obsahové požadavky na žalobní body a dospěl k závěru, že následující pasáže žaloby za žalobní body považovat nelze.
15. Ve všech bodech a) až d) části II žaloby žalobce obecně označil vady správních rozhodnutí, které mohou vést k jejich zrušení správním soudem. Tyto vady nejsou nijak propojeny s napadeným rozhodnutím a není vysvětleno, z jakých konkrétních důvodů by jimi mělo napadené rozhodnutí trpět. Závěr, že tato žalobní tvrzení nemají souvislost s projednávanou věcí, podporuje obsah bodu d), který odkazuje na rozhodnutí *obou správních orgánů*, i když ve věci žalobce, i podle jeho vlastních tvrzení v části I žaloby,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodoval pouze jediný správní orgán, a to žalovaný.

16. V prvních čtyřech odstavcích části III žaloby žalobce citoval a interpretoval § 83 zákona o pobytu cizinců, které se týká rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, jímž se cizinci přiznává právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů v Evropském společenství na území. Tato právní úprava se napadeného rozhodnutí nijak netýká. Sám žalobce v části I žaloby výslovně uváděl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 87d zákona o pobytu cizinců.
17. V části IV žaloby žalobce citoval právní věty usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, a uvedl, že tento judikát nebyl respektován, neboť nebyly zohledněny okolnosti života cizince A. A., mimo jiné také to, že má českou manželku, že pracuje, má stále zaměstnání a dluhy se snaží řešit zejména insolvenční. Tato žalobní tvrzení zjevně nemají žádnou souvislost s projednávanou věcí, která se pana A. A. nijak netýká.
18. V části V žaloby, kromě prvních tří vět, žalobce uvedl, že pokud by byl vyhoštěn nebo nucen (k) návratu do Vietnamu, představovalo by to nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života. Žalobce zdůraznil, že je připraven doložit ubytování i prostředky a žádal o vyhovění jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, příp. o udělení víz k pobytu nad 90 dní. Uvedená žalobní tvrzení zcela zjevně neměla žádnou spojitost s napadeným rozhodnutím, protože žalobce jím nebyl ani vyhoštěn, ani nucen k cestě do Vietnamu, s nímž podle napadeného rozhodnutí žalobce, polský občan, nemá žádnou vazbu. Napadené rozhodnutí nemělo nic společného ani s doložením prostředků k pobytu na území či dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Žalobním bodem nemohla být ani žádost žalobce vtělená do žaloby, o povolení k dlouhodobému pobytu či o udělení víz k pobytu nad 90 dní.
19. V části VI žaloby, kromě poslední věty, žalobce namítl, že nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí o opuštění České republiky, protože napadeným rozhodnutím žalovaný uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie a současně byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Podle žalobních tvrzení odpadly důvody pro opuštění České republiky, neboť v řízeních před žalovaným o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, příp. o udělení víz k pobytu nad 90 dní, je řešena otázka, na kterém je toto řízení závislé. Uvedená žalobní tvrzení zjevně nepředstavovala skutkové ani právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, jelikož napadeným rozhodnutím (a sám žalobce to výslovně uvedl v části I žaloby) *nebyla* žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie ani mu *nebyla* stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie ve lhůtě 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobní tvrzení se evidentně vztahovala k jiné správní věci. Pokud žalobce opět argumentoval žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu a o udělení víz, takové žádosti nebyly předmětem řízení ani v předmětném řízení nebyly zjištěny. Případné zahájení takových řízení o žádostech žalobce po vydání napadeného rozhodnutí nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s. Jelikož však žádosti o takové pobytové oprávnění a víza žalobce zmiňoval v části V žaloby ve vztahu k žadateli, občanu Vietnamské socialistické republiky, spíše šlo o pasáž týkající se zcela jiného cizince.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

20. Z výše uvedených důvodů se tedy soud dále nezabýval výše specifikovanými žalobními tvrzeními v části II žaloby, v prvních čtyřech odstavcích části III žaloby, v části IV, v části V (kromě prvních tří vět) a v části VI (kromě poslední věty) žaloby.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

21. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve poukázal na to, že žalobce v podané žalobě odkazoval na ustanovení zákona o pobytu cizinců, která s projednávanou věcí neměla nic společného. Dále uvedl, že žalobce nebyl vyhoštěn ani nucen k návratu do Vietnamu.
22. Dle žalovaného bylo napadené rozhodnutí řádně odůvodněno. Zrušení přechodného pobytu zapříčil sám žalobce svým protiprávním jednáním. Žalovaný zopakoval důvody, které jej vedly ke zrušení žalobcova přechodného pobytu. Důvodem pro zrušení žalobcova přechodného pobytu nebylo ojedinělé odsouzení pro spáchání trestného činu, nýbrž souhrn opakovaně páchané trestné činnosti. Žalobce představoval aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Stran dopadů napadeného rozhodnutí od soukromého a rodinného života žalobce žalovaný zopakoval důvody napadeného rozhodnutí. Základním právem každého není právo pobývat na území cizího státu. Naopak je svrchovaným právem státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Česká republika žalobci umožnila, aby zde pobýval a opatřil si prostředky k důstojnému životu. Žalobce však páchal trestnou činnost. To svědčí o jeho neintegraci do společnosti.
23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

24. Vzhledem k tomu, že žalobce ve lhůtě mu k tomu soudem poskytnuté výzvou ze dne 19. 1. 2023, č. j. 57 A 6/2023-17, nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný s tímto postupem vyslovil výslovný souhlas ve vyjádření k žalobě, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

25. Žaloba žalobce byla zdejšímu soudu postoupena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2023, č. j. 8 A 124/2022-12.
26. Soud předesílá, že správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, bod 80).
27. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů rekapitulovaných v bodech 7 až 9 tohoto rozsudku. Soud neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

28. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 11. 2022 (srov. doručenka na č. l. 21 soudního spisu), tudíž lhůta pro podání žaloby běžela do 29. 12. 2022. Žaloba tak byla podána k Městskému soudu v Praze dne 29. 12. 2022 včas, v poslední den zákonné lhůty. Žalobce v souladu s § 71 odst. 2 in fine s. ř. s. neměl žádný časový prostor pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body.
29. Soud o žalobě rozhodl ve lhůtě devadesáti dnů ode dne jejího podání v souladu s § 172 odst. 10 věta první zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 168 odst. 3 téhož zákona, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
30. Žaloba není důvodná.
31. Podle § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo rozhodnutím přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu na území bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie.
32. Hypotéza ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců na půdorysu případu žalobce zahrnovala dvě kumulativní podmínky: (i) žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek a nebylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, a (ii) zrušení povolení k přechodnému pobytu nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.
33. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
34. Obsahem první námitky žalobce bylo tvrzení, že závěr žalovaného, že žalobce závažně narušil veřejný pořádek, nebyl v napadeném rozhodnutí řádně odůvodněn, protože žalovaný odkázal jen na předchozí odsouzení žalobce. Námitka tedy směřovala do nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
35. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu je rozhodnutí přezkoumatelné, pokud je z něj zřejmé, jak správní orgán rozhodl, jaký skutkový stav vzal za rozhodný, jak uvažil o relevantních skutečnostech a jak se vypořádal s námitkami účastníka řízení. Zároveň však platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí z důvodu, že z něj nelze zjistit důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak bylo rozhodnuto. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno jen těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí není nepřezkoumatelné,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pokud se správní orgán zabýval podstatou námitek účastníka řízení a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, aniž výslovně v odůvodnění rozhodnutí reaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky nebo námitky vedlejší či související se základní námitkou. Správní orgány nejsou povinny vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Jinými slovy, není nutné se v odůvodnění rozhodnutí výslovně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, jestliže stanovisko správního orgánu k nim jednoznačně a logicky vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti základních námitek, v jehož konkurenci dílčí námitky celkově neobstojí. Absence odpovědi na ten či onen argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí nezpůsobuje sama o sobě nezákonnost rozhodnutí nebo jeho nepřezkoumatelnost, protože takový přístup by mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení – rozhodující je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která správnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 As 101/2018-38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

36. Jak bylo výše vyloženo, hypotéza ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců zahrnovala podmínku, že žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Žalobní námitka, že tento závěr žalovaný přezkoumatelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí neodůvodnil, byla tedy relevantní. Nedostatek odůvodnění však žalobce založil na tom, že žalovaný při odůvodnění tohoto závěru v napadeném rozhodnutí jen odkázal na předchozí odsouzení žalobce. Takové námitce soud nemohl přisvědčit. Jak soud popsal v bodech 3 a 4 tohoto rozsudku, žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval protiprávním jednáním žalobce. Nejprve zjistil, kdy, kým a k čemu byl žalobce odsouzen, v čem žalobcovo protiprávní jednání spočívalo a jak bylo právně kvalifikováno. Žalovaný se však rozhodně neomezil jen na konstatování pěti odsouzení žalobce, nýbrž řádně vyložil, proč chování žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, zejména zájmu na dodržování zákonů České republiky a na ochraně veřejného pořádku. Tento závěr žalovaný učinil na základě zhodnocení souhrnu odsouzení žalobce, dále nedostatku účinků výchovných trestů na žalobce (žalobce páchal další a další úmyslnou trestnou činnost, a to i v době podmíněného odsouzení), dále mnoha druhů trestné činnosti žalobce (trestné činy obecně ohrožující jako neoprávněné nakládání s psychotropní látkou nebo ohrožení pod vlivem návykové látky, trestný čin proti svobodě jako vydírání, trestný čin proti zdraví jako ublížení na zdraví, trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných jako výtržnictví). Žalovaný poukázal na společenskou nebezpečnost drogových deliktů. Žalovaný přihlédl i ke třem přestupkům žalobce, dluhům žalobce na povinných odvodech z podnikatelské činnosti, projednávání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce pro další úmyslnou protiprávní činnost (viz písemnosti č. j. OAM-362-14,15,16 a 17/ZR-2022). Žalovaný shrnul, že žalobce představuje aktuální, skutečné a natolik závažné ohrožení veřejného zájmu na dodržování zákonů České republiky a na ochraně veřejného pořádku, že jeho přechodný pobyt musí být zrušen.

37. Námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí *jen odkázal na předchozí odsouzení*, tedy nelze přisvědčit, protože zcela pomíjí výše uvedenou širší odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdejší soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu namítaného žalobcem, neboť závěr žalovaného o tom, že chování žalobce představuje aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti a že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, byl přezkoumatelný. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze zjistit, jaká skutková zjištění žalovaný učinil a jak je právně posoudil. Proto mohlo být napadené rozhodnutí předmětem věcného přezkumu soudu. Soud zdůrazňuje, že žalobce nepopíral žádné skutkové zjištění žalovaného. Žalobce jen tvrdil, že žalovaný závěr o závažném narušení pořádku neodůvodnil ničím jiným než předchozími odsouzeními žalobce, což není pravda.
38. Další žalobní námitkou bylo tvrzení žalobce, že sice porušil veřejný pořádek, ale nikoli závažně. Žalovaný podle žalobce pojem *závažného narušení veřejného pořádku* vyložil nesprávně.
39. Úvodem vypořádání této žalobní námítky soud uvádí, že žalobce tuto námitku spojoval s nesprávným výkladem § 83 zákona o pobytu cizinců, jak si správně všiml i žalovaný (srov. str. 3 vyjádření žalovaného k žalobě). Toto ustanovení zákona o pobytu cizinců žalobce i výslovně citoval, tudíž se nemohlo jednat o pouhou chybu v psaní. Žalovaný však toto ustanovení v žalobcově případě neaplikoval, když postupoval podle § 87d zákona o pobytu cizinců. Toto pochybení žalobce však nebylo na překážku přípustnosti této žalobní námítky a povinnosti soudu ji vypořádat. Konstrukční součástí žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je uvedení právních důvodů, z nichž žalobce považuje napadené rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Bezvadným žalobním bodem ale nejsou jen skutková tvrzení, která žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 29). Žalobce namítal nesprávné posouzení, že závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Protože napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závažným porušením veřejného pořádku ze strany žalobce, ač bylo opřeno o jiné ustanovení zákona o pobytu cizinců, byl žalobní bod spočívající v tvrzeném nesprávném posouzení závažného porušení veřejného pořádku žalobcem přípustný a projednatelný.
40. Na str. 3 až 5 žalovaný nejprve obecně vyložil pojem *závažného narušení veřejného pořádku* a na str. 4 až 6 žalovaný vysvětlil, proč žalobce veřejný pořádek narušil. Žalovaný učinil závěr o tom, že žalobce závažným způsobem narušoval veřejný pořádek, z trestní minulosti žalobce, který byl v České republice pětkrát odsouzen za úmyslné trestné činy spáchané v roce 2012 (pokus ublížení na zdraví a výtržnictví), 2014 (nebezpečné vyhrožování a výtržnictví), dvakrát v roce 2020 (vydírání, porušování domovní svobody, pokus ublížení na zdraví, resp. nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami) a 2021 (ohrožení pod vlivem návykové látky). Uvedenou trestnou činnost považoval žalovaný orgány s ohledem na její opakovanost a skutečnost, že ji žalobce páchal i ve zkušební době předchozího odsouzení, ve spojení s odsouzením žalobce za tři přestupky, existencí dluhů žalobce na povinných odvodech z podnikatelské

činnosti a projednáváním žalobce pro další úmyslnou protiprávní činnost, za dostačující k závěru o aktuálním, skutečném a dostatečně závažném ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Soud poukazuje na to, že žalobce v žalobě veškeré odůvodnění v žalobě sporovaného závěru žalovaného pominul a s jeho podrobným odůvodněním v napadeném rozhodnutí vůbec nijak konkrétně nepolemizoval.

41. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, uvedl, že „*při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona o pobytu cizinců na území České republiky je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet také k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“
42. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 161/2006 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců mimo jiné v Hlavě IVa *Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území*, právní úprava pobytu rodinných příslušníků občanů EU v aktuálním znění představuje implementaci práva Evropské unie do českého právního řádu, konkrétně směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*pobytová směrnice*“). Proto musejí být ustanovení této hlavy zákona vykládána eurokonformním způsobem, a to mimo jiné s přihlédnutím k čl. 27 odst. 1 a 2 pobytové směrnice.
43. Čl. 27 odst. 1 pobytové směrnice stanoví, že s výhradou této kapitoly smějí členské státy omezit svobodu pohybu a pobytu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků bez ohledu na státní příslušnost z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Tyto důvody nesmějí být uplatňovány k hospodářským účelům.
44. Čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice stanoví, že opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.
45. Kriminální minulost cizince je velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u něj i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, bod 31, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 17).
46. Zdejší soud aprobejuje závěr žalovaného, že chování žalobce (zjištěná a nezpochybněná trestní minulost ve spojení s odsouzením za přestupky, existencí dluhů žalobce na povinných odvodech a projednáváním žalobce pro další úmyslnou protiprávní činnost) osvědčuje závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného zájmu na ochraně veřejného pořádku. Sedmadvacetiletý žalobce spáchal trestnou činnost ve svých 17 letech, 19 letech, ve dvou případech v 25 letech a nakonec i v 26 letech.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Žalobce tak páchá trestnou činnost, s jistou dávkou zjednodušení, kontinuálně, přičemž v posledních několika letech páchání trestné činnosti graduje (srov. tři odsouzení v posledních dvou letech oproti dvěma odsouzením od roku 2013 do roku 2021). Trestná činnost se dotýkala nejen obecně ohrožující drogové kriminality, ale směřovala i proti svobodě jiného, proti zdraví jiného a proti veřejnému pořádku. Žalobci byly trestními soudy marně ukládány výchovné tresty a trestnou činnost páchal i v době podmíněného odsouzení ve zkušební době (trestné činy spáchané v letech 2021 a 2022). Poslední trestný čin žalobce spáchal méně než dva měsíce po předchozím podmíněném odsouzení. Trestné činy spáchané v letech 2021 a 2022 byly spáchány v době nedávné. Žalobce byl v několika případech řešen policií a správními orgány pro další úmyslnou protiprávní činnost. Například jen v roce 2020 spáchal žalobce dva přestupky proti občanskému soužití spočívající v ublížení na zdraví, za které byl potrestán peněžitými tresty (viz čl. OAM-362-14,15,16/ZR-2022) a v roce 2021 dva přestupky na úseku silničního provozu a dopravy (viz čl. OAM-362-14/ZR-2022).

47. Soud nepřehlédl, že žalobce nevyužil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí, jak mu to bylo umožněno výzvou žalovaného ze dne 20. 9. 2022, č. j. OAM-362-22/ZR-2022, a že žádné ze skutkových zjištění žalovaného o protiprávních jednáních žalobce všech druhů žalobce nezpochybňoval ani ve správním řízení, ani v žalobě.
48. Soud se proto ztotožňuje s žalovaným, že opakované úmyslné protiprávní jednání žalobce svědčí o tom, že se z dřívějších odsouzení žalobce nepoučil a nemá respekt k právnímu řádu České republiky. Jeho osobní chování tak i do budoucna může představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Závěr žalovaného, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je proto podložený a věcně správný.
49. Soud nepřehlédl ani obecnost této žalobní námítky. Žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, proč vzhledem k individuálním skutkovým okolnostem svého případu neměl závažně narušit veřejný pořádek.
50. Žalobní námitka, že žalobce neporušil veřejný pořádek závažně ve smyslu § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tedy nebyla důvodná.
51. Dále žalobce namítl, že i soud mu dal k jeho poslednímu trestněprávnímu prohřešku šanci, prodloužil mu zkušební dobu a nenařídil mu nepodmíněný výkon trestu odnětí svobody.
52. Posledním rozhodnutím, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání trestného činu, byl podle napadeného rozhodnutí i správního spisu rozsudek Okresního soudu v Rokycanech ze dne 17. 5. 2022, č. j. 2 T 12/2022-64, který nabyl právní moci dne 5. 9. 2022, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 9. 2022, č. j. 6 To 133/2022-89. Tímto rozhodnutím byl žalobci uložen peněžitý trest a trest zákazu činnosti. Z napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu nevyplývá, že by bylo vydáno trestním soudem jakékoli rozhodnutí, jímž by byla prodloužena zkušební doba stanovená při uložení podmíněně odloženého trestu odnětí svobody. Nic takového žalobce ani netvrdil ve správním řízení. Soud připomíná s odkazem na § 75 odst. 1 s. ř. s., že pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí je rozhodný skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalovaného, a shrnuje, že žalobce ve správním řízení netvrdil a žalovaný nezjistil, že by byla žalobci prodloužena stanovená zkušební doba. Žalobní námitka tedy nemohla být důvodná, neboť její východisko neodpovídalo skutkovým zjištěním žalovaného v posuzované věci, jejichž správnost žalobce nezpochybňoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

53. Mínil-li námitkou žalobce to, že jeho předposledním odsuzujícím rozsudkem (rozsudek Okresního soudu Plzeň – město ze dne 20. 10. 2021, sp. zn. 8 T 83/2021) za spáchání přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobci uložen *souhrnný* trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců s podmíněným odkladem výkonu uloženého trestu na zkušební dobu v trvání 40 měsíců za současného zrušení trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu v trvání 3 roků z rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 7. 2021, sp. zn. 8 T 14/2021, nešlo o prodloužení zkušební doby. Tehdy trestní soud v souladu s § 43 odst. 2 tr. z. zrušil původní úhrnný trest a uložil žalobci souhrnný trest. Nedošlo sice k uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, ale to nevyplývalo závěr o tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek.
54. Při posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin, je nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Jedná se o trestněprávní a kriminologické hledisko oproti hledisku cizineckoprávnímu. Jelikož je trestní právo nejvíce invazivní prostředek, který slouží veřejné moci k tomu, aby přiměla jednotlivce k dodržování práva, je výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody vyhrazen jen pro ty případy, kdy jiné prostředky zjevně nedostačují. Neznamená to ale, že skutečnost, že podmíněný trest odnětí svobody nebyl přeměněn v trest odnětí svobody nepodmíněný i přesto, že podmíněně odsouzený ve zkušební době nevedl řádný život a nevyhověl uloženým podmínkám, bez dalšího vede k závěru, že takový odsouzený nenarušuje závažným způsobem veřejný pořádek. Jinak řečeno, trestněprávně-kriminologické hledisko závazně nedeterminuje hledisko cizineckoprávní. Soud k podmíněnému propuštění odsouzeného přistupuje tehdy, je-li s ohledem na dosavadní chování přesvědčen o rozumné naději na jeho nápravu. Trestněprávní pohled je, a musí, být vždy veden zásadou subsidiarity trestní represe. Obecně vzato je tedy na místě „dávat šanci“ k návratu na svobodu, jsou-li rozumné důvody k víře, že bude využita. *„Míru této „trestněprávní naděje“ však nelze bez dalšího ztotožňovat s tím, nakolik ten odsouzený, který je současně cizincem, představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznámá jistota, avšak nelze jej nevzít v úvahu“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 22). Trestněprávní status cizince je pro správní orgány pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si v dostatečné míře podrobnosti opatřit a patřičně je reflektovat, nicméně musí na ně hledět s ohledem na odlišné účely trestního a cizineckého práva (srov. bod 25 posledně citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 29/2019-33).
55. Posledně je třeba vypořádat žalobní námitku, že se správní orgány (zřejmě toliko žalovaný, neboť správní řízení bylo vedeno v jednom stupni – pozn. soudu) vůbec nevypořádaly s tím, že žalobce v České republice odmalíčka bydlel s rodiči a v Polsku nemá nikoho blízkého, zároveň tu pracuje a je občanem EU.
56. Tato žalobní námitka mířila do oblasti přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jedním z předpokladů pro zrušení přechodného pobytu občana EU je, že toto rozhodnutí je přiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého nebo rodinného života občana Evropské unie (srov. § 87d odst. 2 in fine zákona o pobytu cizinců). Žalovaný se touto přiměřeností napadeného rozhodnutí zabýval na str. 6 a násl. napadeného rozhodnutí (srov. body 5 a 6 tohoto rozsudku, kde je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rekapitulováno, jak přiměřenost posoudil).

57. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalobce v žalobě tvrdil, že se žalovaný *vůbec* nevypořádal s dlouhodobým pobytem žalobce a jeho rodiny a jeho prací na území, včetně jeho občanství EU. Taková námitka je nedůvodná již jen proto, že žalovaný všechny skutečnosti, jichž se žalobce dovolával v žalobě, nepominul, vzal je do úvahy a takto vzniklý zásah do rodinných a soukromých vazeb na území poměřoval s důvodem rozhodnutí. Namítal-li žalobce, že žalovaný předmětné skutečnosti pominul, nešlo o opodstatněnou námitku.
58. Soud však považuje za vhodné obiter dictum uvést, že shledal vypořádání přiměřenosti rozhodnutí ze strany žalovaného věcně správným.
59. Především je nutné zdůraznit, že zrušením přechodného pobytu občana EU není dotčeno právo pobytu cizince na území ČR. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci přechodného pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112). Žalobci není zakázán vstup ani pobyt na území ČR, pouze mu je odebrán určitý druh pobytového oprávnění (přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 8/2020-32, bod 20). Ani zrušení přechodného pobytu, ani výjezdní příkaz, uložený žalobci výrokem II napadeného rozhodnutí, neukládají žalobci povinnost opustit území České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, publ. pod č. 4281/2022 Sb. NSS, bod 16).
60. Na území České republiky sice žijí blízcí příbuzní žalobce, nicméně žalobce s nimi nebydlel ve společné domácnosti (tento skutkový závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí žalobce nezpochybňoval). Kvalita posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce však závisela zejména na kvalitě informací o soukromém a rodinném životě poskytnutých žalobcem žalovanému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, body 28 a 29). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že rodinný život hodný ochrany článkem 8 Úmluvy není dán mezi rodiči a dospělými dětmi či mezi dospělými sourozenci, pokud nejsou schopni prokázat zvláštní prvky vzájemné závislosti (srov. rozsudek ESLP ze dne 21. 1. 2021 ve věci Khan proti Dánsku, stížnost č. 26957/19, bod 58 a tam citovaná judikatura: *The Court has previously held that there will be no family life between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence.*). Pokud žalobce žalovanému neposkytl žádné bližší informace o okolnostech svého vztahu s blízkými příbuznými, které by vypovídaly o kvalitě jejich poměru či případné závislosti (tvrdil pouze, že tito příbuzní zde pobývají – srov. str. 5 napadeného rozhodnutí a podání žalobce ve správním řízení ze dne 25. 2. 2022), nemohl v soudním řízení účinně namítat, že se žalovaný jeho příbuznými žijícími na území dostatečně nezabýval. Žalovaný tuto okolnost správně zohlednil v té kvalitě, v jaké o ní měl informace od žalobce, resp. s ohledem na to, co zjistil z jemu dostupných evidencí (srov. str. 6 napadeného rozhodnutí).
61. Soud připomíná (viz body 5 a 6 tohoto rozsudku), že žalovaný poměřoval na jedné misce vah dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na druhé misce vah veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku. Žalovaný vzal na první misce vah do úvahy mnohaletý pobyt žalobce, obvyklý vztah sedmadvacetileté dospělé osoby s matkou a sourozenci na území, absenci užších vazeb na území, s nimiž je obvykle spojována závislost (manželka, děti) a závazky (nemovitosti). Na druhé misce vah žalovaný uvážil

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

kontinuální protiprávní činnost žalobce, z níž je zřejmé, že trestními soudy ukládané tresty nevedly k nápravě žalobce (žalobce páchal trestnou činnost i v době podmíněného odsouzení) a s tím související zájem na ochraně společnosti. Soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě nespороval závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí, že napadené rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce jako občana EU *nezasáhne* tak, že by mu bránilo v návštěvách území nebo mu zakazovalo pobyt či výdělečnou činnost na území. Žalobce všechnu tuto argumentaci žalovaného v žalobě pominul.

62. Pokud soud na jedné straně vážil skutečnosti, že žalobce v České republice pobýval posledních zhruba 14 let, měl zde blízké příbuzné (intenzita vztahů mezi žalobcem a těmito příbuznými však byla nejasná) a pracoval zde a v Polsku skoro nikoho blízkého neměl a na druhé straně skutečnosti spočívající v opakovaném páchání úmyslné trestné činnosti žalobcem, v některých případech násilné a v některých případech i ve zkušební době, v kontinuálním páchání další úmyslné protiprávní činnosti (přestupky) a v neplnění odvodových povinností, musel shledat přiměřeným rozhodnutí, kterým žalobci nebyla uložena povinnost opustit Českou republiku, nebyl mu zde zakázán další pobyt, nebyl mu zde znemožněn přístup na trh práce a pouze mu byl odebrán přechodný pobyt. Protože žalobci nebyla uložena povinnost opustit Českou republiku ani mu zde nebyl zakázán další pobyt, nebyla pro posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí příliš významná délka dosavadního pobytu žalobce v České republice. Významným nebylo ani žalobcovo tvrzení, že v Polsku skoro nikoho nemá, neboť žalobce není v důsledku napadeného rozhodnutí nucen navrátit se do Polska. Soud dodává, že žalobce v žalobě neuváděl žádné podrobnosti ke svým vazbám k České republice – uváděl, že v Polsku nikoho blízkého nemá, ale žádné konkrétní skutečnosti k tomu, jaké vztahy a jak pevně ho vážou k České republice, neuvedl.
63. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 2. 2022, č. j. 1 Azs 222/2021-34, bod 17, „[s]oukromý a rodinný život cizinců je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudky ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10) sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážet závažnost protiprávního jednání cizince nebo ohrožení veřejného pořádku související s jeho pobytem (srov. např. rozsudky tohoto soudu ze dne 4. 12. 2012, ve věci *Butt proti Norsku*, stížnost č. 47017/09, nebo ze dne 19. 1. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, ze dne 7. 6. 2011 ve věci *Anam proti Spojenému Království*, stížnost č. 21783/08)“. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, a ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42), žalobce mohl s ohledem na své protiprávní jednání a trestnou činnost předvídat, že takové jednání může vést ke zrušení jeho přechodného pobytu. Při páchání úmyslné trestné činnosti si mohl a měl být vědom důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak v rovině pobytové (nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97, dále srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, či ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99), jakož i osobní (rodinné a soukromé). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že protiprávní jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může s velkou pravděpodobností vyústit v zánik jeho práva na území daného státu nadále pobývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2 Azs 147/2016-30, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44). V projednávané věci ale k zániku žalobcova práva pobývat v České republice ani nedošlo, jak je uvedeno výše. Napadené rozhodnutí tak nebylo možné shledat nepřiměřeným co do jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný přiměřenost napadeného rozhodnutí dostatečně posoudil v souladu s právními předpisy.

64. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Žalobce se opakovaně dopouštěl protiprávní činnosti spočívající v páchání úmyslné trestné činnosti, přestupkové činnosti a řádně neplnil své povinnosti na odvozech z podnikatelské činnosti. Proto závažným způsobem narušoval veřejný pořádek ve smyslu § 87d odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí bylo svými dopady do žalobcova soukromého a rodinného života přiměřené. Napadeným rozhodnutím nebyl žalobce nucen opustit Českou republiku, nebyl mu zakázán další pobyt v České republice, nebyl mu zde znemožněn přístup na trh práce, pouze mu bylo odebráno oprávnění k pobytu v podobě přechodného pobytu. Z tvrzení žalobce v soudním ani správním řízení nevyplynuly žádné mimořádné či závažné okolnosti, pro něž by bylo třeba považovat právě popsané důsledky napadeného rozhodnutí za nepřiměřené co do jejich dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života.

VI.

Náklady řízení

65. Soud výrokem II tohoto rozsudku žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, zároveň náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. února 2023

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.